

МАЛЯТКО

10

Журнал ЦК ЛКСМ України для дітей дошкільного віку жовтень 1971

Вірш Марії ПОЗНАНСЬКОЇ
Намалювала Олена ЯБЛОНСЬКА

ВІДІЙШЛИ ЖНИВА В АРТІЛІ

Відійшли жнива в артілі,
Відлітають журавлі.
Пишні клени пожовтіли—
Ходить осінь по землі.

Ось іде вона дворами,
Наділяє всіх дарами:
Сипле зерно і плоди
Добрим людям за труди.

Розповіла Муза ГАРАЄВА

Малюнок Миколи ПШІНКИ

ПЛІТ

Капітан завітав на дачу до свого давнього товариша. Але в будиночку нікого не застав.

Уже надходила осінь. З дерев опадало листя. Вітер його підхоплював і то згрібав докупи, то розкидав по всьому саду. Біля ганку під ринвою стояла стара, вкопана в землю, діжка. І коли йшли дощі, в ній збиралося багато води.

Капітан походив по двору, зупинився коло діжки і задививсь на воду. У воді голубіло небо, маячіла кватирка од вікна і яблунева гілочка із прижовклим листям.

Капітанові так хотілося хоч когось побачити на дачі, що він нахилився над діжкою і тихо погукав:
— Аго-о-в, чи тут є хто-небудь?

Вода в діжці гойднулася — і на поверхню виринуло булькате жабеня. Воно вмостилось на яблуневу гілку, що відбивалася в воді, і здивовано блимнуло очима.

— Ти думаєш, що сидиш на гілці? — усміхнувся капітан. — Ні, то зовсім не гілка. То тільки її відображення.

В цю мить на воду дмухнув вітер, хитнув дерево і зірвав великий жовтий листок. Листок упав просто в діжку. Жабеня злякано відпливло вбік. Та коли впевнилось, що йому ніщо не загрожує, навіть спробувало вилізти на той листок.

— Е, — сказав капітан, — ти, певно, маєш його за корабель. Але хіба ти втримаєшся на ньому! Я — бувалий моряк і знаю, як важко у морі за таких обставин, хай навіть ти тримаєшся на воді, як жаба.

Він дістав із кишені ножика, сірники, узяв кілька трісочок, міцно скріпив їх і пустив на воду.

Жабеня з подиву аж завмерло. Це вже був не благенький жовтий листок, що його вітер кинув у діжку, а справжнісінький пліт. Капітан підігнав його до жабеняти і сказав:

— Стрибай сюди. Тут тебе буде зігрівати сонце, навкруги падатиме жовте листя, а ти собі плаватимеш уволю. Як набридне діжка з водою, можеш вистрибнути й пошукати собі щось цікавіше. А зараз у тебе є свій пліт. Я знаю, як це важливо... Ну, а тепер прощавай. Мушу їхати.

І капітан пішов дорогою через ліс. Зупинив попутну машину, вкинув у кузов рюкзака, стрибнув туди сам і на прощання помахав рукою і жабеняті, і замкненому будиночкові, і порожньому осінньому садові.

Складіть речення із слів:

ГАРНИЙ

УРОЖАЙ

ЗІБРАЛИ

ЦІЄЇ

ОСЕНІ

Ось перед вами вулиця — чепурна, весела... Довкола будинки — сонячні, ошатні... А ще як про вулицю й будинки можна сказати? Позмагайтеся. Хто більше придумає слів, той і переможе.

Малюнки Віктора КАВУНА

Відгадайте загадку:

«Не рослина, а з листочками, не людина, а розказує».

Назвіть спочатку всі слова на літеру «А», а потім на літери «Б», «В».

Розповіла Віра КАРАСЬОВА

Малюнок Олега ЖИВОТКОВА

ДИВНИЙ КІНЬ

Йдемо ми з Мишком лісом і раптом бачимо: крізь хащу кінь продирається. Я кажу Мишкові:

— Глянь, який гарний! Геть сірий і ніби оксамитовий. А ноги які довжелезні! Начеб у черевичках на високих підборах.

Кінь тим часом підійшов до куща й заходився ласувати зеленим листям. А в наш бік навіть не дивиться.

Аж тут Мишкові на ногу сіла оса. Нічого вона йому поганого не зробила. А він як зарепетує і ну гасати по галяві!

Кінь подивився на нас, тупнув копитом, повернувся і зник у кущах.

— Ех, — кажу я Мишкові, — це ти налякав його!

— Може і я, — погоджується Мишко. — Шкода тільки, що він утік. Ще заблукає. Треба було його до колгоспу одвести...

За вечерею ми розповіли татові з мамою, скільки в лісі ягід, які там білочки. І про коня теж розповіли.

— Не кінь то, а лось, — сказав тато. — Он як посміливішали: аж до узлісся підходять...

— А де ж його роги? — спитав Мишко.

— Це був молодий лось, — відповів тато. І він розказав, що в нашому лісі живуть не тільки лосі та білки, а й козулі, й дикі свині, й лисиці. І всі вони сміливо бродять лісом і не бояться людей, бо ж не бачать од них ніякої кривди, не чують жодного пострілу. Тепер наш ліс — як заказник.

Я сказав, що такий ліс мені дуже до вподоби. А Мишко сказав, що було б іще краще, якби в усіх лісах так само зробили.

Навіщо ж полювати на звірів!

Печу, печу папку,
Саджу на лопатку,
Печу, печу калачі—
Рум'яніють у печі.
Скоро, скоро на обід
Прийде тато, прийде дід.
Я їм папку покажу,
Я їм весело скажу:
—Печу, печу папку,
Саджу на лопатку,
Печу, печу калачі—
Рум'яніють у печі.

Написав
Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Намалював
Амброз ЖУКОВСЬКИЙ

Жарт Юрія ФЕДЬКОВИЧА

Намалював Вячеслав ЛЕГКОБИТ

ПО ЩИРОСТІ

Один господар прийшов з міста, дає своєму синові медівник та й каже:

— На, Васильку! Та поділися з Петриком по щирості!

— А то як діляться по щирості? — питає Василько.

— Отак, синку, — каже отець.— Як переломиш медівник, то даси більшу половину Петрикові, а собі лиши меншу. Се називається: по щирості.

— То дайте Петрикові медівник, най він ділить по щирості! — каже Василько.

АНДРІЙКІВ КОГУТИК

Ще й сонечко не зійшло, ще тільки, тільки Київ прокидається, а вже з Андрійкової квартири на всю вулицю чути: «Ку-ку-рі-ку!» Годі, мовляв, спати! Ранок уже! То Петько, Андрійків когутик, голос подає.

Підведе Андрійко голову, гляне на годинника, потім на Петька та й скаже:

— І чого ти спати не даєш? Зараз тільки шоста година. А мені вставати о сьомій.

Та Петько знов своєї: «Ку-ку-рі-ку!» Далі скочить на підвіконня і ну махати крильми — ранкову зарядку робити...

Скоро вже рік, як живе в Андрійка когутик. З манюнього пухнастого курчатка он який виріс! Де Андрійко — там і Петько. Такі друзі — водою не розіллєш.

Розповіла Тетяна БУРИК
Фото Бориса ЛЬВОВА

Вірш Дмитра КУРОВСЬКОГО

СТРІЛА ХМАРА КОРІВОНЬКУ

Стріла хмара корівоньку,
Нахилила голівоньку
Та й сказала до рябої:
— Вельми схожі ми з тобою:
Ти доїшся молоком,
А я — дощиком.

Написав Василь ЗАЄЦЬ

ДИКОБРАЗ

Дуже прикро дикобразу,
Що ніхто його ні разу
Не погладив, не обняв,
«Мій гладенький» — не сказав.

Скоромовка Станіслава ЗІНЧУКА

Лежить лежень на лежанці,
Лиже лапу в кожушанці.

Ціна 15 коп.

ХВІСТ-ГОЛОВА

Гра

Станьте один за одним. Кожному з вас треба покласти руки на плечі тому, хто стоїть попереду. Перший з ряду — «голова», останній — «хвіст». Голова весь час намагається вхопитись за хвоста. Якщо впіймає, то хвіст стає головою, і гра починається спочатку. Тільки пильнуйте, щоб не розірвати ряду.

Намалювала Наталя ГРИГОРОВА

Індекс 74304 Обкладинка Олександра МІКОРИ Макет Олега ЖИВОТКОВА

«МАЛЮТКА». Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке).

Рік видання 12-й, № 10 (142). Виходить раз на місяць. Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп. Здано до набору 20. VIII. 71. Підписано до друку 3. IX. 71. Формат 84×108. Фіз.-друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл. вид. арк. 2,7. Тираж 640 000 прим. Зам. 04113. Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-252047, Брест-Литовський проспект, 94.

Адреса редакції: Київ-252004, Пушкінська, 28. Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».